

— Дребна работа, — отговори далекогледиятъ, — азъ мога да виждамъ много по-далечъ.

„И този човѣкъ може да ми потрѣбва нѣкога, — помисли си князътъ. — Я да го взема на служба!“

— Искашъ ли да служишъ при мене? — попита го той.

— Защо не, — отвърна далекогледиятъ.

Тръгнаха тримата: князътъ, бързоходецътъ и далекогледиятъ стрелецъ.

Вървѣха, що вървѣха, излѣзоха на една поляна. На поляната видѣха, че лежи единъ човѣкъ, долепилъ ухо до земята. А ухото му голѣмо, голѣмо, сякашъ е магарешко.

— Какво правишъ тукъ? — попита го царскиятъ синъ.

— Слушамъ.

— Какво слушашъ?

— Въ градъ Римъ сж се събрали петима крале, война гласятъ. Слушамъ да чуя, какво ще решатъ, за да си зная, ще ходя ли и азъ на война.

— Нима можешъ да чувашъ толкова далеко? — попита го князътъ.

— Дребна работа, — отвърна оня съ голѣмото ухо, — азъ мога да чувамъ много по-далеко.

— Като е тъй, постъпи на служ-

ба при мене! — рече му князътъ.

— Приемамъ — отвърна човѣкътъ съ дългитѣ уши и тръгна следъ княза, бързоходеца и далекогледия.

Стигнаха въ една гора. Още отъ далечъ князътъ забеляза, че нѣкои отъ дърветата подскачатъ високо нагоре. Почуди се и проводи своитѣ хора да разбератъ — каква е тая работа. Тѣ навлѣзоха въ гората и скоро намѣриха

едно момче — скубе дърветата съ коренитѣ и ги трупа на едно мѣсто. Заведоха го при княза и му разказаха, че туй момче скубе дърветата. Момчето помисли, че този е господарьтъ на гората и падна на колѣне:

— Прости ми, — рече то, — азъ отскубнахъ само нѣколко млади дървета, старитѣ не съмъ докосвалъ!

Учуди се много князътъ, като чу за кралимарковската сила на момчето и му рече:

— Прощавамъ ти.

Искамъ само да видя, какъ скубишъ дърветата. Избери едно и го оскубни, ама гледай по-старо да бжде.

Краятъ въ книжка 6.

Преразказа: А. Каралийчевъ

